

lende lagdes saamegen Vægt, som Tilfældet var med Placat 27de Marts 1844.

Endelig frembød der sig en formel Grund, for ikke paa det paagjældende Tidspunkt, i Slutningen af 1848, at gjøre nogen Forandring i den ved Placaten af 27de Marts 1844 udtrykte Handelspolitik, den nemlig, at Omstændighederne havde forhindret den oprindeligt paatænkte ständeriske Veraadslagning om Sagen i 1848. Da det derhos anfaaes mindre passende at bringe samme for den i Slutningen af bemeldte Aar forsamlende overordentlige Rigsforsamling, men det paa den anden Side heller ikke kunde være ønskeligt, at Regjeringen for en længere Tid end høist fornødent traf Foranstaltninger, som egnede sig til Forhandling med Folkerepresentationen, fandt Finantsministeriet det rette, at Sagen ordnedes paa den Maade, at Placaten af 27de Marts 1844, som ifølge dens § 3 udløb med 1848, forlængedes foreløbig til Udgangen af 1849, men med det Tillæg, at Lovudkast angaaende bemeldte Placats Vedbliven eller Ophør efter 1ste Januar 1850 vilde paa forfatningsmæssig Maade være at forelægge den i October Maaned 1849 sammentrædende Rigsdag.

Den af Finantsministeriet i Overensstemmelse hermed gjorte Indstilling bifaldtes af Hans Majestæt, og i Genhold hertil emanerede derefter den ovennævnte allerhøieste Beskændtgjørelse af 21de Decbr. 1848.

Da Aaret 1849 imidlertid nærmede sig sin Slutning, men den forestaaende Rigsdags Sammenkaldelse først vilde kunne skee i 1850, paalaa det Finantsministeriet at erhverve, i Genhold til Grundlovens § 30, en allerhøieste Bestemmelse, hvorved Sagen holdtes aaben, indtil der med Rigsdagen om den kunde tages endelig Beslutning, og foreslog Ministeriet til den Ende i sin i denne Anledning nedlagte allerunderdanigste Forestilling, at der ved foreløbig Lov bestemtes en Forlangelse af de ved Placaten af 27de Marts 1844 indrømmede Begunstigelser indtil Udløbet af Marts Maaned 1850. I samme Forestilling udbad Ministeriet sig derhos, med Statsraadets Bifald, Hans Majestæts allerhøieste Sanction til, at et Lovudkast angaaende Forlangelse af disse Begunstigelser indtil Udgangen af Aaret 1851 maatte forelægges Rigsdagen.

Ministeriet henholdt sig i saa Henseende til den ovenfor meddeelte Fremstilling, som i sin Tid var givet i den Forestilling, der gik forud for den allerhøieste Beskændtgjørelse af 21de December 1848. Det gjorde derhos opmærksom paa, at de statistiske Tabeller viste, at den oversøiske Handel i 1848 og 1ste Halvjaar af 1849, uagtet Krigstilstanden, ikke blot havde holdt sig paa samme heldige Punkt, som efter de foran fremsatte Oplysninger, i Aaret 1847, men endog havde havt yderligere Fremgang for Kongerigets Vedkommende. For Slesvig (Flensborg) havde Forholdene i de 2 sidste Aar naturligtvis medført en Standsning i de oversøiske Expeditioner; dog var der i den senere Tid, under Baabenstilstanden, til Ministeriet indkommet flere Andragender om at tilskikkes Toldremission for oversøiske Expeditioner fra Flensborg under dansk Flag, naar Ladningen løsfedes i Kjøbenhavn.

Der kunde vel imod en Fornøjelse af Plac. 27de Marts 1844 anføres, at den hele Handelspolitik, som findes udtrykt i denne Placat, hverken har Medhold i de Grundsætninger, der ellers ere fulgte i det danske Toldsystem, ikke heller kan siges at være overensstemmende med Handelsfrihedens almindelige Fordringer om ikke at begunstige den ene Indførselsmaade af Varer fremfor den anden; hvortil endnu kommer, at det kraftige Opsving, som den directe Handel har taget i de 8 Aar, der ere forløbne, siden det første Skridt i denne Retning foretoges i 1842, vel ikke gjør det usandsynligt, at den nu maatte kunne undvære idetmindste saa betydelige Begunstigelser, som de i dette Tidrum nyde. Men ikke desto mindre maatte Ministeriet finde Betænelighed ved at gjøre disse Betragtninger gjældende for Desblikket og i Genhold dertil tilraade Ophævelsen af bemeldte Placat, saalange Kongerigets og Hertugdømmet Slesvigs Forhold indbyrdes, saavel som disse Landsdeles Stilling til Hertugdømmet Holsteen, endnu er uafgjort. Ministeriet gjentog i denne Henseende de Grunde, det i sin tidligere Forestilling havde anført for Unsikkerheden af, at Sagens endelige Afgjørelse yderligere udsattes, nemlig: den særdeles Betydning, som Remissionen havde udøvet ogsaa for Hertugdømmet Slesvigs Handel; det Betænelige ved at have den, saalange der hviler